

Vstupenka do lyžařského chrámu

NOBLESNÍ AREÁLY V RAKOUSKÉM ARLBERGU

Některá střediska jsou luxusní svou přírodou, jiná komfortem a slávou.

V rakouském Arlbergu jsou obě hlediska ve vzácném souladu.



FOTO: ARLBERG

Příroda v Arlbergu nadělovala dvouapůltisícové bezlesé hřebeny, které jsou z celého Rakouska nejvydatněji zásobené sněhem. Horotvorné procesy totiž vymodelovaly terénní mísu, do níž převládající severozápadní směr větru díky tvaru terénu „stele“ nejlustší sněhové peřiny ve východních Alpách. Není náhodou, že téměř polovina značených tratí je kategorie ski-route, tedy ten správný neupravený terén pro freeridery.

Chybí tu něco?

Oblast má dvě epicentra: luxusně-noblesní letoviska Lech-Zürs a kosmopolitní a městský St. Anton; mimoto mezi nimi leží ještě domáctější Stuben a exkluzivní St. Christoph.

Lech je sám o sobě přehlušen věhlasem St. Antonu, ale kvalitou služeb je špičkou právě on – 80 procent zdejších hostů jsou štamgasti čtyř- a pětihvězdičkových hotelů. Hned z prvních domů lze vyčíst mimořádnou péči, která je sjezdovkám, lanovkám

a vlastně lyžařům vůbec věnována. Lanovky s plexisklovými kryty jsou samozřejmostí, nechybí ani vyhřívané sedačky a skipas byl bezdotykový už před deseti lety.

Sjezdovky svou pestrostí uspokojí téměř kompletní lyžařské spektrum, snad pouze zatvrdělí slalomáři mohou být zklamáni úzkou nabídkou černých tratí. Pro freeridery bude nejlepší vyrazit autem do asi deset kilometrů vzdáleného St. Christophu, kde mohou na tentýž ski-

pas využít dalších desítek sjezdovek a lanovek mezi St. Christophem a St. Antonem, v oblasti, kterou vyhledávají nejnáročnější lyžaři.

K nejzajímavějším v Lechu patří sjezd ze sedla Madloch (2438 m) – jediná lyžařská cesta z Zürsu do Lechu, jež dá přes tisíc metrů převýšení zapomenutou krajinou. Pěkně výživné jsou černé trasy z Rüfikopfu (2362 m), Trittkopfu (2423 m) a sjezd údolím Weisele, krajinářsky lákavý je žlab Zuger Tobel.